

Arrest

nr. 330 558 van 31 juli 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024 houdende de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen verzoekende partij en haar advocaat C. PINTELON, die *loco* advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op (...) november 2001.

1.2. Verzoeker dient op 14 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 februari 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker wordt op 27 februari 2023 door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren wegens het bezit, aankoop en vervoer van een niet nader te bepalen hoeveelheid verdovende middelen.

1.4. Verzoeker wordt op 29 december 2023 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar en een ontzetting uit een aantal rechten voor een termijn van vijf jaar, voor de verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit van een minderjarige, voor het afleveren van 2 xtc-pillen aan minderjarigen en het bezitten van een niet nader te bepalen aantal xtc-pillen.

1.5. Op 29 maart 2024 ontvangt de commissaris-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) het verzoek om de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.

1.6. Verzoeker wordt op 10 september 2024 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord, waarbij hij de mogelijkheid krijgt om redenen voor te leggen waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden.

1.7. De commissaris-generaal neemt op 29 november 2024 een beslissing houdende de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op 30/11/2001 in Sangeray, in het district Qarghayi, in de provincie Laghman. U verliet Afghanistan in september 2016 omwille van problemen met de Taliban.

Uw vader werkte jarenlang als ontmijner in dienst van Amerikaanse organisaties. De taliban wilden echter dat hij voor hen ging werken en namen tweemaal telefonisch contact met hem op. Uw vader ging echter niet op deze bedreigingen in. Vervolgens probeerden ze uw vader onder druk te zetten door u mee te nemen. Ongeveer 8 dagen voor uw vertrek werd u een eerste maal meegenomen en hielden zij u gedurende 2 dagen vast op een onbekende plek op een berg. Uw vader beloofde telefonisch dat hij zich zou aanmelden en de taliban brachten u naar huis. 4 of 5 dagen later kwamen de taliban opnieuw langs en namen u mee, omdat uw vader zijn belofte niet nakwam. Uw vader contacteerde de Malik en de Malik onderhandelde met de taliban. De Malik stelde zich garant voor uw vader en zei dat uw vader zich later zou aanmelden. Diezelfde dag werd u vrijgelaten door de taliban. Twee dagen later verliet u Afghanistan. U reisde vanuit Afghanistan via Pakistan en Iran naar Turkije. In Turkije verbleef u gedurende een jaar en 4 maanden. Vervolgens reisde u via Bulgarije, Servië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 15/04/2018 als minderjarige en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek kwamen de taliban nog 2 keer langs bij uw moeder, omdat uw vader zich niet had aangemeld.

Op 20/02/2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, werd u – gezien uw afkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman en rekening houdende met de toenmalige algemene situatie in uw regio van herkomst – de status van subsidiaire bescherming toegekend. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 27/02/2023 werd u door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren wegens het bezit, aankoop en vervoer van een niet nader te bepalen hoeveelheid verdovende middelen.

Op 29/12/2023 werd u door het Hof van beroep Gent, tiende kamer correctionele zaken, veroordeeld voor de verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit van een minderjarige, voor het afleveren van 2 xtc-pillen aan minderjarigen en het bezitten van een niet nader te bepalen aantal Xtc-pillen. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, u werd voor en termijn van 5 jaar uit een aantal rechten ontzet en diende een schadevergoeding te betalen aan het slachtoffer en haar moeder.

Op 29/03/2024 ontving het CGVS van de DVZ een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw verschillende veroordelingen.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven om op dit nieuwe element te reageren, werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 10/09/2024. U verklaarde – met betrekking tot uw veroordeling door het Hof van beroep Gent – dat de feiten niet zijn gebeurd zoals vastgesteld tijdens de beroepsprocedure door het Hof van Beroep Gent en dat het vonnis van rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op 12/06/2023, waarbij u initieel werd vrijgesproken, wel correct was. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de problemen die u had als gevolg van het werk van uw vader en het feit dat hij zich niet aanmeldde bij de taliban. Bovendien vreest u in het vizier te komen omwille van het feit dat

uw ooms voor de overheid werkten. Verder verklaarde u dat Afghanistan onveilig is en dat er op elk moment terug gevechten kunnen plaatsvinden. Tot slot verklaarde u niet terug te kunnen keren omwille van uw verblijf in België sinds 2018. Zo werkt u in België, hebt u een rijbewijs, had u een vriendin en drinkt u alcohol. Bovendien kent u problemen met uw ouders omwille van uw alcoholgebruik en zijn de mensen van uw dorp daar eveneens vanop de hoogte. Verder kende u problemen met uw ouders omwille van uw relatie in België.

Ter staving legde u volgende documenten neer: diverse kopieën van documenten (i.e. arbeidsovereenkomsten, opleidingsplan en evaluaties Beroepsverkenkende Stage, uw persoonlijk opleidingsplan en loonfiches) met betrekking tot uw tewerkstelling bij het WZC Jacky Maes, een kopie van uw rijbewijs, kopieën van betalingsbewijzen aan de burgerlijke partij na uw veroordeling en diverse getuigenissen met betrekking tot uw verblijf in België.

B. Motivering

De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op 20/02/2019. Deze status moet echter worden ingetrokken om de hieronder uiteengezette redenen.

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, c) bepaalt dat: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."

Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt **uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf**. Uit uw administratief blijkt immers dat u op 29/12/2023 werd veroordeeld door het Hof van beroep Gent, tiende kamer correctionele zaken, tot een gevangenisstraf van 3 jaar, u werd voor en termijn van 5 jaar uit een aantal rechten ontzet en diende een schadevergoeding te betalen aan het slachtoffer en haar moeder, wegens de verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit van een minderjarige, voor het afleveren van 2 xtc-pillen aan minderjarigen en het bezitten van een niet nader te bepalen aantal Xtc-pillen.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het arrest van het Hof van beroep Gent blijkt dat u op 11/06/2022 verdovende middelen gaf aan een 16-jarig meisje en haar vervolgens aanrandde en verkrachtte. Het Hof oordeelde dat u zich schuldig maakte aan misdrijven van een bijzonder grote ernst. Er werd gesteld dat u misbruik maakte van de zware drugsafhankelijkheid van een zestienjarig meisje door haar gratis Xtc te geven, door haar overvloedig alcohol te laten drinken en haar cannabis te beloven, om seks met haar te kunnen hebben zonder dat ze zich daartegen kon verzetten daden. Verder werd geoordeeld dat u blijk gaf van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van een jong meisje en dat u geen rekening hield met de traumatische impact van uw daden. Er werd geconcludeerd dat u enkel uw eigen seksuele lusten voor ogen had (zie arrest Hof van beroep Gent – tiende kamer – 2023/NT/976, p. 10-12). Het Hof stelde dat een effectieve gevangenisstraf absoluut noodzakelijk was als maatschappelijke reactie om u de ernst van uw daden te doen inzien (zie arrest Hof van beroep Gent – tiende kamer – 2023/NT/976, p. 12).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf (cfr supra). De u ten laste gelegde feiten werden immers als bewezen geacht en u werd veroordeeld door het Hof van beroep Gent. Het Hof oordeelde immers dat het bewezen is dat u een zestienjarig meisje hebt aangerand en verkracht (zie arrest Hof van beroep Gent – tiende kamer – 2023/NT/976, p. 10-12).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.**

Vooreerst verklaarde u de zaken niet zijn verlopen zoals voorgesteld in het arrest van het Hof van beroep Gent (CGVS, p. 8). Het louter stellen dat de voorgestelde gang van zaken niet correct is, kan geenszins een ander licht werpen op de veroordeling door het Hof van beroep. U brengt geen enkel element of bewijsstuk aan, waaruit zou blijken dat het Hof van beroep een foutieve beoordeling maakte. Verder verklaarde u dat uw statuut niet mag worden ingetrokken, omdat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van de problemen die u in het verleden kende en waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseerde, omwille van het feit dat uw ooms voor de overheid wetkten, omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan, omwille van uw lang verblijf in België, omwille van uw alcoholgebruik en omwille van uw relatie met een meisje in België (CGVS, p.9). Deze elementen doen echter op geen enkele manier afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra).

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/5/1, §2, 1° en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Dat u naar eigen zeggen geen gevaarlijk persoon bent voor België (CGVS, p. 9), verhindert geenszins de toepassing van de uitsluitingsclausules. Nog daargelaten de vraag of u werkelijk geen actueel gevaar voor de samenleving meer zou vormen, dient er op te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest K. en H.F. van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C 331/16 en C 366/16) uitdrukkelijk bepaalde dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (op grond van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn) niet afhankelijk gesteld kan worden van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst, omdat een dergelijke voorwaarde niet verenigbaar zou zijn met de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausules (randnummer 50) Naar analogie kan hetzelfde gesteld worden voor wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire bescherming.

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat u de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw beweerde problemen. Het CGVS stelde dat u het niet aannemelijk maakte dat u problemen kende als gevolg van de tewerkstelling van uw vader (zie beslissing 18/13460, d.d. 20/02/2019). Het louter herhalen dat u problemen kende in Afghanistan omwille van uw vader en dat u tweemaal werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 9-10), kan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas geenszins herstellen. U slaagt er niet in om een nieuw licht te werpen op de beoordeling van het CGVS, waardoor deze gehandhaafd blijft.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u eveneens verklaarde dat uw hele familie voor de overheid werkte en dat u vrees geïndiceerd te worden omwille van het werk van uw paternale en maternale ooms (CGVS, p. 7; 23). Er kan hier echter evenmin geloof aan worden gehecht. Vooreerst legt u geen enkel begin van bewijs neer van het werk van uw ooms, noch van uw familieband. Bijgevolg is het een louter blote bewering. Daarnaast verklaarde u eerder op het CGVS dat er buiten uw vader geen familieleden werkten voor de Afghaanse overheid en dat u het niet wist van iedereen specifiek (CGVS 27/06/2018, p. 19). Indien al uw ooms daadwerkelijk voor de overheid werkten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in het kader van uw originele asielprocedure – rekening houdende met het feit dat u op dat moment ongeveer 16-17 jaar oud was – daar melding van zou maken. Bovendien verklaarde u indertijd dat u geen paternale ooms hebt (CGVS 17/10/2018, p. 16), hetgeen niet te rijmen valt met uw huidige verklaring dat u paternale ooms had die voor de overheid werkten. Tot slot bracht u tijdens uw laatste interview op het CGVS een aantal namen aan van uw ooms. Zo sprak u over Sher Ali, Nur Ali, Atiq en Hakim (CGVS, p. 7; 23). Tijdens uw tweede interview op het CGVS gaf u echter andere namen op (CGVS 17/10/2018, p. 16) en was er geen sprake van de personen die u noemde tijdens het laatste interview. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u ooms had die voor de overheid werkten, laat staan dat u hierdoor in het vizier zou komen van de taliban.

Wat de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt het CGVS vast dat de veiligheidssituatie in uw land van nationaliteit thans niet van dien aard is dat ze een terugkeer in de weg staat.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and humanitarian dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban

tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin

wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De

publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de**

Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van november 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

[publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf](#)) kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar de moskee ging (CGVS

27/06/2018, p. 14-15), u naar school ging (CGVS 27/06/2018, p. 15), cricket speelde met de jongens in het dorp (CGVS 27/06/2018, p. 16) en interesse had in de dorpsmuziek van Laghman (CGVS 27/06/2018, p. 17).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Laghman, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over incidenten met de taliban (CGVS 27/08/2018, p. 6-7). Bovendien verklaarde u dat de taliban aanwezig waren in uw dorp, een keer per week 's nachts naar uw dorp kwamen en Amerikaanse konvooien aanvielen (CGVS 27/08/2018, p. 17-18). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omwille van uw verblijf in België (CGVS, p. 9). U toont echter niet aan dat u zich een bepaalde levensstijl eigen heeft gemaakt, waardoor er in uw hoofde sprake zou zijn van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waar niet zou kunnen worden geëist dat u die opgeeft, noch dat dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen.

Zo verklaarde u dat u een gewone moslim bent maar dat u al lang niet hebt gebeden. U bent niet langer een praktiserende moslim, omdat u alcohol gebruikt. Verder gaat u eveneens niet naar de moskee en neemt u niet deel aan de ramadan omdat u rookt en alcohol drinkt (CGVS, p. 3-4). Tot slot vertelde u dat u niet weet waarom u dit allemaal niet meer doet, dat de meeste mensen dat hier niet doen en iedereen zijn eigen keuze heeft (CGVS, p. 21). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat er een fundamentele wijziging plaatsvond in uw geloofsopvatting en dat u zich bij een terugkeer niet meer zou kunnen toeleggen op de daar heersende religieuze gebruiken.

Verder verklaarde u dat u tijdens uw eerste jaar in België de OKAN-klassen volgde en dat u daarna een half jaar de opleiding verzorging, maar dat u deze opleiding niet afwerkte (CGVS, p. 13). In het kader van deze opleiding liep u 2 à 3 maanden een stage in een woonzorgcentrum. Daar moest u onder meer de bedden opmaken, water geven en medicijnen verdelen (CGVS, p. 13-14; 19). Nergens blijkt dat u tijdens deze opleidingen de westerse waarden en normen dermate eigen zou hebben gemaakt, dat zij deel uitmaken van uw identiteit en morele integriteit, waardoor u zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de heersende Afghaanse waarden en normen. U verklaarde immers louter dat u taal leerde tijdens de OKAN-klassen (CGVS, p. 13). Met betrekking tot uw opleiding en stage in de zorg dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk de stage in de zorg niet wilde doen, omdat dit niet bestond in Afghanistan en u iets anders wilde doen (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u bij de politie of het leger wilt werken, maar dat u dat niet kan doen omdat u niet over de Belgische nationaliteit beschikt (CGVS, p. 13). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van praktische moeilijkheden stopte met de stage en de opleiding verzorging (CGVS, p. 13-14). In uw persoonlijke opleidingsplan staat eveneens genoteerd dat werken in een rusthuis op de afdelingen en tussen de mensen niets voor u was (zie administratief dossier, "persoonlijk opleidingsplan"). Tot slot blijkt dat u deze opleiding en stage deed toen u bijna 18 jaar oud was (CGVS, p. 18), hetgeen ondertussen reeds 5 jaar geleden is. Nadien volgde u geen dergelijke opleidingen of stages meer. Bovendien kende u geen problemen met andere Afghanen omwille van het feit dat u deze opleiding en stage volgde. Uw familie is niet op de hoogte van het feit dat u dit deed (CGVS, p. 14; 19). Er kan geconcludeerd worden dat u geenszins een opleiding en een stage in de zorg volgde vanuit een intrinsieke overtuiging, noch dat u hierdoor als verwesterd zou worden gepercipieerd. Er kan niet worden ingezien dat u hierdoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Vervolgens verklaarde u dat u een beroepsinlevingsstage deed in het woonzorgcentrum Jacky Maes. U verklaarde dat u kleren sorteerde en hielp in de keuken (CGVS, p. 16). Verder verklaarde u dat u op dit moment in een restaurant werkt als barman, waar u af en toe alcohol drinkt en sigaretten rookt (CGVS, p. 6; 15). U staft uw tewerkstelling met verschillende documenten (i.e. arbeidsovereenkomsten, opleidingsplan en evaluaties Beroepsverkennde Stage, uw persoonlijk opleidingsplan en loonfiches). Hoewel dit lovenswaardig is, blijkt hieruit echter geen doorgedreven integratie in de Belgische samenleving. Noch blijkt hieruit dat u verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij een terugkeer naar Afghanistan. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat de taliban op de hoogte zijn van uw job (CGVS, p. 9). Dit is echter een louter blote bewering. Te meer omdat u verklaarde dat u niemand in Afghanistan op de hoogte bracht van uw beroepsinlevingsstage of van uw werk in het restaurant (CGVS, p. 16-17).

Tot slot verklaarde u dat u veel contact hebt met Belgische mensen en dat er in Bredene niet zo veel Afghanen zijn (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat het contact met Belgische mensen eerder beperkt is. U verklaarde dat u af en toe iets ging drinken met de begeleider voor uw rijbewijs, namelijk Marijke. (CGVS, p. 11). Verder gaat u soms ook met haar naar de discotheek (CGVS, p. 12). Daarnaast komt uw begeleider van het OCMW, namelijk Valerie, soms naar uw huis om papierwerk te doen of andere zaken

die u nodig hebt (CGVS, p. 11). Vervolgens verklaarde u dat u gedurende 3-3,5 maanden deelnaam aan 'praattafels' van het OCMW in Bredene. U verklaarde dat u dit deed met oog op het leren van Nederlands (CGVS, p. 12). Daarnaast was u als minderjarige lid van de organisatie Minor-Ndako. Af en toe hebt u nog contact met mensen die u daar leerde kennen (CGVS, p. 12). Op dit moment bent u echter geen lid van een organisatie of vereniging (CGVS, p. 11). Bovenstaande sporadische contacten met Belgische mensen doorheen de afgelopen jaren kunnen allerminst doen besluiten dat u totaal verwesterd zou zijn. U legt ook diverse getuigenissen neer en een kopie van uw Belgisch rijbewijs. Uit de diverse getuigenissen blijkt onder meer dat u uw rijbewijs wilde halen, dat u werkwil bent, dat u zelfstandig wilt wonen en zijn, dat u – samen met de personen die de getuigenissen neerschreven – onder meer iets ging drinken of participeerde in andere sociale bezigheden, dat u zich constructief opstelde en dat u zich na uw veroordeling wil herpakken. Bovendien wordt gewezen op de moeilijk omstandigheden waarin u zich bevond bij uw aankomst in België. Hieruit kan echter geenszins worden geconcludeerd dat u dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u eens per maand of om de 2 maanden met Marijke naar de discotheek gaat (CGVS, p. 21). Uit haar getuigenis blijkt echter dat zij nog weinig contact met u heeft en dat het zich beperkt tot af en toe een berichtje (zie administratief dossier, groene map).

Verder verklaarde u dat u hier bent opgegroeid en dat u de zaken die u hier doet, niet Afghanistan niet kan doen (CGVS, p. 22). U verklaarde dat u in Afghanistan niet naar de discotheek zou kunnen gaan of een sigaret kan lopen. Verder verklaarde u in Afghanistan niet naar een kapper te kunnen en dat u 's nachts niet buiten kan (CGVS, p. 10). Daarnaast verklaarde u dat u hier een vrij leven hebt en alles op uw eigen manier doet. In Afghanistan zou u uw baard en haar moeten laten groeien (CGVS, p. 22-23). Tot slot verklaarde u dat u zich niet zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse gewoontes, omdat het leven daar onmogelijk is. U verwees louter hypothetisch naar feit dat – indien u met een gsm op straat zou lopen in Afghanistan – ze uw gsm zouden willen nakijken. Indien u dat zou weigeren, zouden ze u vermoorden (CGVS, p. 23). Dergelijke weinig concrete verklaringen zijn vanzelfsprekend niet afdoende. Bovendien blijkt hieruit geenszins dat u fundamentele kenmerken van uw identiteit dient op te geven of te verbergen bij een terugkeer naar Afghanistan. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Een belangrijke objectieve tegenindicatie van de door u beweerde verwestering blijkt verder uit uw houding tegenover uw strafrechtelijke veroordeling. U blijft immers ontkennen dat de feiten hebben plaatsgevonden zoals door het Hof van Beroep Gent werd geoordeeld. Hiermee ontkent u uw eigen rol. Dit blijkt ook uit het feit dat u onder meer verklaarde dat u de politie hebt geholpen, dat u uw slachtoffer niet hebt geslagen, waarbij u volledig voorbijgaat aan de daden die u wel stelde. U blijft -in weerwil van de conclusies van het Hof- volhouden dat uw slachtoffer akkoord ging met de seksuele relaties en benadrukt bovendien dat u – als u uw slachtoffer daadwerkelijk wilde verkrachten – het de eerste keer al zou hebben gedaan toen ze langskwam (CGVS, p. 8-9). Hiermee minimaliseert u danig de impact van uw daden op het welzijn van het minderjarige slachtoffer. Bovenstaande mindset getuigt zeer weinig van de door u beweerde westerse waarden en normen die u zichzelf eigen zou hebben gemaakt tijdens uw verblijf in België, wel integendeel.

Voorts verklaarde u dat u niet terug kan naar Afghanistan, omdat uw familie op de hoogte is van het feit dat u alcohol drinkt en dat iedereen het weet in het dorp. Ze kwamen dit te weten omdat – toen u minderjarig was – iemand een video op TikTok had gezet. Mensen uit uw regio hadden dit gezien en vertelden dit aan uw familie (CGVS, p. 15; 17). Dit is echter een louter blote bewering die u op geen enkele wijze staakt. U verklaarde over de video te beschikken waarin u alcohol dronk en dat u die kon tonen. Er werd u gevraagd dit te bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 15). Tot op heden ontving het CGVS echter niets.

Tot slot verklaarde u dat u problemen zou krijgen omwille van de relatie die u had in België (CGVS, p. 20). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een relatie had met een meisje van Afghaanse origine (CGVS, p. 19-20). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom dit dermate problematisch zou zijn, dat u bij terugkeer een risico loopt op ernstige vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming. Verder verklaarde u dat uw vader

u zou vermoorden als hij te weten komt dat u iets deed met een meisje en niet was getrouwd (CGVS, p. 20). Dit is echter een loutere aanname van uwentwege. U brengt geen persoonlijke of concrete indicaties aan waaruit zou blijken dat u hierdoor daadwerkelijk vermoord zou worden door uw vader.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de documenten die hierboven nog niet werden besproken, namelijk de betalingsbewijzen waaruit blijkt dat u bezig bent met de afbetalingen aan de burgerlijke partij in het kader van uw veroordeling, dient het volgende opgemerkt te worden. Deze betalingsbewijzen tonen aan dat u uw slachtoffer aan het vergoeden bent. Gezien het hier gaat om een aan u door de rechtbank opgelegde maatregel, kan hieruit bezwaarlijk een indicaties van verwestering worden afgeleid.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 55/5/1, § 2 en 55/4, § 1, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verschaft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens gaat hij in op de elementen van zijn zaak en stelt hij:

“Dat verzoeker op 27 februari 2023 door de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge wegens het bezit, aankoop en vervoer van een niet nader te bepalen hoeveelheden van verdovende middelen én op 29 december 2023 door het Hof van Beroep te Gent, 10de kamer correctionele zaken, voor verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit van een minderjarige, voor het afleveren van 2 xtc – pillen aan minderjarigen en het bezitten van een niet nader te bepalen aantal xtc – pillen veroordeeld werd, staat buiten kijf én wordt vanzelfsprekend door verzoeker niet betwist. Het Hof van Beroep te Gent veroordeelde verzoeker tot een gevangenisstraf van 3 jaar, alsook werd verzoeker voor een termijn van 5 jaar uit een aantal rechten ontzet. Verzoeker betaalt eveneens een schadevergoeding aan juffrouw P. én haar moeder af. Verzoeker begrijpt bovendien dat de feiten waartoe hij veroordeeld werd verwerpelijk én laakbaar zijn.

Het is correct dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verweester heeft geïnformeerd over hoe hij de feiten ziet. Verzoeker begrijpt dat hij veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Gent én voelt zich zeker verantwoordelijk betreffende deze feiten, dit met het grootste respect voor het slachtoffer. Wél heeft verzoeker de feiten, ten overstaan van verweester, vanuit zijn eigen beleving aan verweester vertelt. Én daarbij is uiteraard, voor verzoeker, ook het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele zaken dd. 12 juni 2023 relevant. Verzoeker werd in eerste aanleg voor de feiten vrijgesproken én wél om redenen dat er twijfel was. O.a. wordt verwezen naar volgende passage uit het vonnis:

“(…)” (vonnis rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, zetelend in correctionele zaken, kamer B.12, 12 juni 2023).

De rechters in beroep dachten er anders over én hoewel verzoeker niet akkoord is dat hij eigenlijk niet wordt geloofd, zijn voor hem géén procedurele stappen meer mogelijk. Het arrest van het Hof van Beroep dd. 29 december 2023 is definitief, reden waarom verzoeker zich ook bij de beslissing heeft neergelegd. Verzoeker schaamt zich voor de feiten die gebeurd zijn én kan maar moeilijk leven met de stempel van ‘verkrachter’, terwijl de feiten eigenlijk in een bepaalde context moeten worden gezien. Maar laat één zaak duidelijk zijn, zelfs al was er sprake van wederzijdse toestemming, verzoeker is z’n boekje zwaar te buiten gegaan. Verzoeker beseft dit ook, én wou dat hij de klok kon terugdraaien. Nooit had verzoeker de bedoeling om iemand pijn te doen / dermate te kwetsen. In die zin kan niet worden hardgemaakt dat verzoeker de feiten minimaliseert. Er is wél degelijk begrip voor de impact die verzoeker z’n daden op het welzijn van het minderjarige slachtoffer hebben.

De veroordeling van verzoeker is er, dat klopt, maar het verhaal is, zoals hierboven uiteengezet, zeker niet zwart / wit. In ieder geval, verzoeker onderging de aan hem opgelegde gevangenisstraf van 3 jaar. Op heden werkt verzoeker ook op verschillende vlakken aan herstel, door onder meer de schadevergoedingen, in de vorm van maandelijkse afbetalingen, aan de burgerlijke partijen af te betalen (stukken hieromtrent werden toegevoegd aan het administratief dossier van verweerster). Verder ontkent verzoeker niet dat hij kampte met een drugs – verslavingsproblematiek. Verzoeker erkent sinds 12 – jarige leeftijd een hasj – gebruik te kennen. Zijn gebruik kende oorsprong toen hij nog in Afghanistan woonde. De verdovende middelen hielpen hem toen om de beelden van de wreedheden die hij de Taliban zag plegen, te kunnen dragen. Verzoeker draagt een zware rugzak met zich mee. Getekend door het leven dat hij leidde onder het bewind van de taliban, de trauma’s die hij opliep, zijn vlucht naar België als minderjarige en het tot op heden ontbreken van elke band met zijn familie of andere betekenisvolle ondersteunende contacten, leek zijn dagelijkse hasj – gebruik lange tijd het enige die verzoeker overeind hielp.

Z’n dagelijkse gebruik leidde er ook toe dat er op 27 november 2021, tijdens een huiszoeking met toestemming, in het appartement van verzoeker 117,6 gram cannabis werd gevonden. Teneinde verzoeker een kans te geven én hem te laten werken aan z’n drugsgebruik werd in samenspraak met de rechtbank én verzoeker, op de inleidingszitting van 11 april 2022, beslist om voor verzoeker het drugsbehandelingstraject op te starten. Het drugsbehandelingstraject kende een positief verloop, hetgeen ook blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling, sectie correctionele zaken dd. 27 februari 2023 (zie administratief dossier van verweerster): “(…)” (vonnis rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, zetelend in correctionele zaken, kamer B.13, 27 februari 2023).

Dient overigens nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen gevaar is voor de Belgische openbare orde. Verzoeker is aan het werk én slaagde er ondertussen, mede dankzij de hulp van z’n maatschappelijke assistente, mevrouw V.M., werkzaam bij het OCMW van Bredene, opnieuw in z’n eigen appartement te huren. Qua begeleidingstrajecten wordt verzoeker door verschillende justitie – assistenten opgevolgd. Er kunnen dienaangaande geen stukken worden voorgelegd, gezien er géén toegang is tot het dossier van verzoeker. Wél herhaalt verzoeker in kader van huidige procedure de gegevens van de justitie – assistenten (zoals hij dit ook overgemaakt heeft aan verweerster (...)) Het staat Uw Zetel uiteraard vrij deze personen te contacteren én inzage in de desbetreffende dossiers te vragen (artikel 17 van de Wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie van 29 juni 1964) om zo een update aangaande het begeleidingstraject van verzoeker te verkrijgen.

Alleszins, bij een beoordeling of de door verzoeker gestelde daden kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling een uitsluitingsgrond bevat. Bijgevolg dient deze uitsluitingsgrond, die een uitzondering is op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, restrictief worden geïnterpreteerd. Concreet, én rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak zoals hierboven uiteengezet, dient te worden besloten dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij is veroordeeld, thans niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1 ° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot intrekking van de aan de verzoeker op 20 februari 2019 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.”

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de veiligheidssituatie, de preciaire humanitaire en sociaaleconomische situatie in Afghanistan, evenals op het risico bij terugkeer na een jarenlang verblijf in Europa.

Verzoeker stelt ten slotte: *“Aangezien het advies van de commissaris – generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel, alsook het advies niet bindend is én de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt, is dit, in het kader van huidige procedure geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS arr. Nr. 234.824 van 24 mei 2016), zodat verzoeker hier verder, hoewel de argumentatie van verweerster wordt betwist, niet verder op ingaat.”*

Verzoeker somt in de inventaris der overtuigingsstukken de door hem geraadpleegde bronnen op, voorzien van werkende hyperlinks.

3. Aanvullende nota's

Verzoeker maakt op 3 juni 2025, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over.

4. De beoordeling

4.1. Het juridisch kader

4.1.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

4.1.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in

:

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn”

[...]

“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

4.1.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet gepleegd heeft.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) 6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”*.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: [...] c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”*

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 19, tweede en derde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat bepaalt dat een onderdaan van een derde land of staatloze van de subsidiaire bescherming wordt uitgesloten wanneer er ‘*ernstige redenen*’ zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze bepaling bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip “*ernstig misdrijf*” wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr.

C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest Shajin Ahmed stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (ibid., § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (ibid., §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelstel te handhaven (ibid., §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis", januari 2016) blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56). Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

4.2. Toepassing *in casu*

4.2.1. De commissaris-generaal is van oordeel dat de aan verzoeker op 20 februari 2019 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken. Hij motiveert dit in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze als volgt:

"Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf. Uit uw administratief blijkt immers dat u op 29/12/2023 werd veroordeeld door het Hof van beroep Gent, tiende kamer correctionele zaken, tot een gevangenisstraf van 3 jaar, u werd voor en termijn van 5 jaar uit een aantal rechten ontzet en diende een schadevergoeding te betalen aan het slachtoffer en haar moeder, wegens de verkrachting en aantasting van de seksuele integriteit van een minderjarige, voor het afleveren van 2 xtc-pillen aan minderjarigen en het bezitten van een niet nader te bepalen aantal Xtc-pillen.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het arrest van het Hof van beroep Gent blijkt dat u op 11/06/2022 verdovende middelen gaf aan een 16-jarig meisje en haar vervolgens aanrandde en verkrachtte. Het Hof oordeelde dat u zich schuldig maakte aan misdrijven van een bijzonder grote ernst. Er werd gesteld dat u misbruik maakte van de zware drugsafhankelijkheid van een zestienjarig meisje door haar gratis Xtc te geven, door haar overvloedig alcohol te laten drinken en haar cannabis te beloven, om seks met haar te kunnen hebben zonder dat ze zich daartegen kon verzetten. Verder werd geoordeeld dat u blijf gaf van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van een jong meisje en dat u geen rekening hield met de traumatische impact van uw daden. Er werd geconcludeerd dat u enkel uw eigen seksuele lusten voor ogen had (zie arrest Hof van beroep Gent – tiende kamer – 2023/NT/976, p. 10-12). Het Hof stelde dat een effectieve gevangenisstraf absoluut noodzakelijk was als maatschappelijke reactie om u de ernst van uw daden te doen inzien (zie arrest Hof van beroep Gent – tiende kamer – 2023/NT/976, p. 12).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf (cfr supra). De u ten laste gelegde feiten werden immers als bewezen geacht en u werd veroordeeld door het Hof van beroep Gent. Het Hof oordeelde immers dat het bewezen is dat u een zestienjarig meisje hebt aangerand en verkracht (zie arrest Hof van beroep Gent – tiende kamer – 2023/NT/976, p. 10-12).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

Vooreerst verklaarde u de zaken niet zijn verlopen zoals voorgesteld in het arrest van het Hof van beroep Gent (CGVS, p. 8). Het louter stellen dat de voorgestelde gang van zaken niet correct is, kan geenszins een ander licht werpen op de veroordeling door het Hof van beroep. U brengt geen enkel element of bewijsstuk aan, waaruit zou blijken dat het Hof van beroep een foutieve beoordeling maakte.”

4.2.2. In het verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan voormelde conclusie dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

4.2.3. Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat hij begrijpt dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd verwerpelijk én laakbaar zijn. Hij geeft aan dat hij zich zeker verantwoordelijk voelt voor deze feiten, maar dat hij de feiten ten overstaan van de commissaris-generaal heeft verteld vanuit zijn eigen beleving. Hij benadrukt hierbij ook dat hij in eerste aanleg werd vrijgesproken voor de feiten van verkrachting en aantasting van de eerbaarheid met verzwarende omstandigheden. Dit betoog doet geen afbreuk aan de vastgestelde ernst van de feiten, waarbij de Raad benadrukt dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op vaststellingen gedaan in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 12 juni 2023, gelet op het in hoger beroep gewezen arrest van het Hof van Beroep te Gent van 29 december 2023, die de tenlasteleggingen van verkrachting met verzwarende omstandigheden en aantasting van de eerbaarheid met verzwarende omstandigheden wel degelijk bewezen achtte. Het Hof van Beroep gaf hierbij aan: *“De misdrijven waaraan de beklaagde zich schuldig maakte, zijn van een bijzonder grote ernst. Hij maakte misbruik van de zware drugsafhankelijkheid van een zestienjarig meisje tot wie hij zich aangetrokken voelde, door haar gratis XTC te geven, haar overvloedig alcohol te laten drinken en cannabis te beloven, om seks met haar te kunnen hebben zonder dat ze in staat was om zich daartegen te verzetten. Door dit te doen, gaf de beklaagde blijf van een volstrekt gebrek aan respect voor de fysieke en seksuele integriteit van een nog jong meisje. Op geen enkel ogenblik hield hij rekening met de mogelijk traumatische impact van zijn daden. Hij beoogde enkel de onmiddellijke bevrediging van zijn eigen seksuele lusten.”* (zie AD, “arrest Hof van Beroep te Gent van 29 december 2023”). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker blijkens zijn verzoekschrift blijft vasthouden aan de door hem voorgehouden gang van zaken, niettegenstaande de vaststellingen in het hierboven geciteerde arrest, dat kracht van gewijsde heeft. Hij blijft zijn *“eigen beleving”* benadrukken en geeft aan dat de feiten in een bepaalde context moeten worden gezien. Hij stelt zijn boekje zwaar te buiten te zijn gegaan, *“zelfs al was er sprake van wederzijdse toestemming”*. Dit is, gelet op de vaststellingen in het arrest van het Hof van Beroep, niet dienstig. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud hield verzoeker vol dat de dingen niet zo zijn gebeurd, zoals het er staat. Verzoeker gaf aan dat het slachtoffer en haar ouders in beroep zijn gegaan, omdat *“zij geld [wilden] van mij”* (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 8-9). De Raad benadrukt verder dat verzoeker, naast de feiten van verkrachting en aanranding van de seksuele integriteit van een minderjarige, tevens werd veroordeeld voor het bezit van een niet nader te bepalen aantal xtc-pillen, evenals het afleveren van twee xtc-pillen aan minderjarigen. Bij zijn beoordeling van de strafmaat heeft het Hof van Beroep rekening gehouden met verzoekers lopende behandeling voor zijn drugsproblematiek, zijn tewerkstelling bij een horecazaak en zijn *blanco* strafregister – dat gelet op verzoekers jonge leeftijd en het recente verblijf in België niet echt als een verdienste wordt beschouwd – en heeft het Hof geoordeeld dat *“een effectieve gevangenisstraf absoluut noodzakelijk als maatschappelijke reactie en om de beklaagde de ernst van zijn daden te doen inzien”*. Zoals hierboven reeds aangegeven werd verzoeker veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van drie jaar, werd hij voor en termijn van vijf jaar uit een aantal rechten ontzet en diende hij een schadevergoeding te betalen aan zijn slachtoffer en diens moeder. Ook deze omstandigheid onderstreept de ernst van het gepleegde misdrijf.

4.2.4. Door in zijn verzoekschrift andermaal zijn drugsbehandelingstraject, dat hij succesvol heeft doorlopen, te benadrukken, evenals zijn tewerkstelling en de huur van een appartement, brengt hij geen elementen aan die afbreuk doen aan de vaststelling dat hij op 29 december 2023 definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf, dat hij pleegde op 11 juni 2022, aldus nog slechts drie jaar geleden. Ook omtrent de elementen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde, stelde de commissaris-generaal terecht dat: *“Verder verklaarde u dat uw statuut niet mag worden ingetrokken, omdat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van de problemen die u in het verleden kende en waarop u uw verzoek om internationale bescherming baseerde, omwille van het feit dat uw ooms voor de overheid wetkten, omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan, omwille van uw lang verblijf in België, omwille van uw alcoholgebruik en omwille van uw relatie met een meisje in België (CGVS, p.9). Deze elementen doen echter op geen enkele manier afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en werpen geen ander licht op de motieven om uw beschermingsstatus in te trekken. Zij worden meegenomen in het advies dat de Commissaris-generaal dient te geven aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (infra)”. De Raad neemt verder de omstandigheid dat verzoeker zijn straf intussen heeft uitgezeten mee in zijn beoordeling van de voorliggende zaak, doch moet concluderen dat dit *in casu* niet verhindert dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit geldt temeer daar er slechts een beperkte tijd is verstreken sinds de opgelopen definitieve veroordeling en het ondergaan van de opgelegde straf. Waar verzoeker benadrukt geen gevaar voor de Belgische openbare orde te zijn, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat “[er] dient op te worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest K. en H.F. van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C 331/16 en C 366/16) uitdrukkelijk bepaalde dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus (op grond van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn) niet afhankelijk gesteld kan worden van een actueel gevaar voor de lidstaat van ontvangst, omdat een dergelijke voorwaarde niet verenigbaar zou zijn met de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausules (randnummer 50) Naar analogie kan hetzelfde gesteld worden voor wat betreft de uitsluiting van de subsidiaire bescherming”.*

4.2.5. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er *in casu* ernstige redenen zijn om het door verzoeker gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Deze vaststelling volstaat in beginsel om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

4.2.6. Bij de beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze personen kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

4.2.7. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De door verzoeker aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

4.2.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1° van de Vreemdelingenwet geeft hij een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet. Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, juncto artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Het uitgebreide verweer in het verzoekschrift aangaande

de veiligheidssituatie in Afghanistan, evenals aangaande de precare sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, de betrouwbaarheid en accuraatheid van de gehanteerde landeninformatie en het risico bij een terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa, is, gelet op het bovenstaande, dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker aangevoerde integratie in de Belgische samenleving, dat hij onder meer staat met zijn aanvullende nota.

4.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid zijn argumenten uiteen te zetten en kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 20 februari 2019 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

478. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het commissariaat-generaal met het oog op verder onderzoek. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig juli tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

de griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES